

natuurpunt
Hobokense Polder

Voerstreek

Wandelweekend

25 - 28 mei 2007

Een weekend in de Voerstreek

... met 12 toffe deelnemers

... met Luk Smets en Ria Thys als leiding

... met Rik Palmans als gids op onze laatste dag

... met Annemie Herteweg, Kris Vos, Walter Decoene, Marnix Lefranc,
Karel Soors en Ria De Mesmaeker als verslaggevers

... met Walter Decoene, André Van Langenhove en Luk Smets als fotografen

... met André Van Langenhove, Annemie Herteweg, Godelieve Geubels, Johan Dobbeleir,
Jos Stessens, Karel Soors, Kris Vos, Luk Smets, Marnix Lefranc, Ria De Mesmaeker,
Ria Thys en Walter Decoene als deelnemers

Een prachtige streek met lieflijke rivieren, graften, holle wegen,
vakwerkhuizen, hellingbossen, dassen en wijngaardslakken ...

Een toffe, geïnteresseerde en veelzijdige groep, waarin ieder zich
goed kan voelen, ...

Een leuk appartement, waar we ongedwongen bij elkaar kunnen zitten,
waar we samen de nodige ontbijt- en picknicktaken vervullen,
waar we genieten van de aperitiefheerlijkheden, ...

Tijdens het weekend noteren meerdere vrijwilligers hun ervaringen en waarnemingen:
het resultaat ervan is deze verslagbundel.

Lay-out: Ria Thys
Bewerking fotomateriaal: Luk Smets

Vrijdag 25 mei 2007

Na 2 dagen fietsen langs de "RUPSEN-ROUTE" rond Bree en Maaseik, waar ik flink getrakteerd ben geweest door die harige processiegangstertjes, parkeerden Karel en ik goedgeluimd bij het plateau van PaNOOR-ama, denkend dat we de eersten waren. Wat dacht je? Neen hoor; onze organisators Ria en Luk samen met eerste assistente Kris verwelkomden ons hartelijk op het grote terras met weids uitzicht op Hollands Voeren: eerste kennismaking met het groene, liefelijke boc-cagelandschap.

Doordat we vroeger waren afgereisd, hadden we de laatste e-mail gemist, waardoor we geen brooddoos bijhadden, maar gelukkig werd deze broodmaaltijd vervangen door heerlijke broodpudding met pure chocolade van de hand van Ria.

Naargelang de deelnemers toekwamen, begon de sfeer er goed in te komen. Een weerzien voor sommigen, al dan niet lang geleden,

voor anderen de eerste kennismaking. Maar benieuwd waren we voor de 2 nieuwe personen van Aartselaar: Ria en Johan.

We hebben het ons niet beklagd, want de frigobox die ze bij zich droegen, bevatte godendrank, vergezeld van spicy tapas, gepresenteerd door de sympathieke spicy girl, Ria II. Noodgedwongen door de vallende duisternis namen we als 11 apostelen plaats in het ruime hoeksalon (Marnix, onze 12de apostel zou ons pas de volgende morgen vervoegen). Onder veel belangstelling toonde Luk ons interessante beeldfragmenten van het variërende Voerlandschap met zijn asymmetrische dalen en Maasterrassen, brongebieden, graften, holle wegen en grubben temidden van veel bossen.

Niet enkel op het gebied van natuurgebeuren maar ook gastronomisch zouden we de 3 komende dagen verwend worden. Dus hoopvol gestemd kropen we ons bedje in en de rest lieten we aan onze dromen over.

Annemie

Zaterdag 26 mei 2007

Voormiddag

Zaterdagochtend om half vijf word ik gewekt door de zang van vogels. Al gauw herken ik de zanglijster. De mussen “tsjilpen opgetogen” en ja ook de koekoek roept.

Om half zeven sluip ik naar beneden om Ria te helpen bij het klaarmaken van het ontbijt. Het is eerst nog wat zoeken in de keukenkasten, maar dan pruttelt er koffie. Godelieve is ook al vroeg op en komt ons helpen. Hare André verschijnt als eerste “mannetje Natuurpunter”. Hij en Ria horen van op het terras een nachtegaal zingen.

Om half acht is Marnix er, de hele groep kan samen ontbijten. Er heerst meteen een gezellig vakantiesfeertje en buiten lijkt het wel zomer.

We vertrekken van aan ons “paNOORama”, eerst even richting centrum Noorbeek. Daar houden we even halt aan de Sint-Brigidabron. We lopen door een mooi heuvellandschap met bloeiende vlierstruiken en maretakken in de bomen.

In de vallei van de Noor ligt het natuurgebied van Altenbroek. De Noor meandert hier in zuidwestelijke richting en mondt uit in de Voer. Gisteravond kregen we van Luk een leerrijke presentatie over het ontstaan van deze streek. De ondergrond bestaat uit kalk, mergel en silex. De kalk is gevormd door de planten en dieren die miljoenen jaren geleden in zee leefden.

Hierdoor vinden we natuurlijk bloemen en planten die kalkminnend zijn, zoals de gele

morgenster, borstelkrans, beemdkroon, heggerank en de maretak.

Maar ook de andere wegbermflora bloeit hier weelderig in deze tijd van het jaar: andoorn, dagskoekoeksbloem, duivekervel, bitterzoet, nagelkruid, raket, blaassilene, guldenroede, vlasbekje en de zeldzame kruidvlier!

Een dier dat hier ook opvallend aanwezig is omwille van de kalk, is de wijngaardslak. Johan likkebaart bij het zien van elk exemplaar. Zo wandelen we door Altenbroek, het uitgestrekt landschap op de grens van ‘s Gravenvoeren en Noorbeek, gebruik makend van de “dsjigelkes”, de draaiportjes in de weiden. De percelen van Natuurpunt die we doorkruisen zijn gekocht in 1996.

We komen ook langs een zeer Engels aandoend parklandschap.

Het afwisselend landschap zorgt natuurlijk ook voor een grote verscheidenheid aan vogels.

Wij horen en zien o.a.: geelgors, tuinfluiter, vink, witte kwik, zwarte roodstaart, véél zwaluwen, buizerds, grasmus, zwartkop, tjif-tjaf.

Tegen de middag komen we in ‘s Gravenvoeren. We nemen nog een kijkje in de Onze-Lieve-Vrouwekapel en bekijken nog even de oude waterpomp. Onze aandacht gaat vooral uit naar de herberg “De Swaen”, die ligt achter de kapel en hier hebben Ria en Luk een heel lekkere middaglunch voor ons besteld!

Bedankt voor de zeer goede zorgen en de perfecte organisatie van deze mooie driedaagse in de Voerstreek. Dank zij de mooie foto's van Walter, André en Luk kunnen we nog lang nagenieten.

Kris

Zaterdag 26 mei 2007

Namiddag

Vanuit de aloude afspanning “De Swaen” (aan de Pley, naast het kapelletje) in 's Gravenvoeren is het even oriënteren, want het centrum is er aan renovatie toe.

Hopelijk wordt het hier niet té netjes en té mainstream ter wille van de klaktoeristen...

Het Informatiecentrum biedt ons eerst nog even wat informatie over fauna, flora, maar ook geschiedenis van de Voerstreek.

En dan is het weer het weidse Altenbroek verkennen. 120 ha indertijd door Natuurreservaten aangekocht en nu door Natuurpunt beheerd bos en weiland.

De charme van dit gebied bestaat er o.a. uit dat je ongestoord en op je dooie gemakje van het landschap genietend, van de ene wei naar het andere bos kan lopen. De Gallowaykoeien laten er hun herkauwen niet voor en doen zelfs niet de moeite om op te staan voor de toevallige passanten...

Terwijl ik fotografeer, noteert Kris ijverig fauna en flora. Achtereenvolgens ontdekken we: waterkers, helmkruid, smalle en ruige weegbree, geel walstro, zevenblad en doorlevende ossentong. Het adelaarsvaren wekt eventjes bewondering wanneer Luk de naam van dit relict uit de IJstijd aantoonst. En verder zijn er dan nog de (intussen uitgebloede) salomonszegel, het vingerhoedskruid, centaurie, grasklokje en avondskoekoeksbloem.

Na een hele poos stappen, botsen we op de Noor, een van die typische Voerriviertjes die elk hun eigen afwateringsgebied hebben. Af en toe is het flink stijgen en dalen, maar het blijft doenbaar. Een fout ingeslagen weg zorgt weliswaar voor gezucht, maar de koerscorrectie is snel uitgevoerd, ook al vergt die een fikse klim. Intussen noteert Kris wat er hoog en laag rondvliegt of even op een takje postvat: grote gele kwik, grote lijster, zwartkop, grote bonte specht, vink en... erg herkenbaar zijn geluid: de spotvogel. We ontdekken ook nog de larve van het lieveheersbeestje en één enkel vlindertje: de kleine vos.

Tegen het einde van de namiddag splitst de groep zich nog even in vitale “veertigers” (voor een extra afdeling) en bedaarde vijftig plussers (die rechtstreeks huis toe gaan). Bij aankomst in Noorbeek bedraagt het verschil slechts 20', niet eens de tijd voor een aperi-

tiefje.

Extra attractie die we van op het terras gadeslaan: 42 paarden trekken een meiboom de bochtige heuvel op, daartoe flink aangespoord door hun jeugdige begeleiders.

Eten gebeurt in “De Nord”, een beter Hollands restaurantje, maar het dessertje is er kennelijk teveel aan: nauwelijks staan we terug buiten of een genadeloze stortbui overvalt ons, zodat het rennen, schuilen en liften wordt om niet doorweekt in “paNOORama” te geraken.

Walter

Zondag 27 mei 2007

Na een uitgebreid en overheerlijk ontbijt, nemen we de wagen tot in Sint-Martens-Voeren. Ondanks de lichte regenval, genieten we onderweg van het prachtig glooiende landschap dat rijk voorzien is van kleine landschapselementen. We parkeren onze wagens aan het Waals cultureel centrum. Sint-Martens-Voeren is gelegen op de plaats waar de vallei van de Veurs en de Voer samenkomen. Achter de kerk vind je de samenloop van de Veurs en de Voer. Het dorpsbeeld wordt volledig gedomineerd door de imposante spoorwegviaduct die tijdens de eerste wereldoorlog werd aangelegd door de Duitse bezetter. Het kolossale bouwwerk bevat 20.000 m³ gewapend beton, is 250 m lang en is tussen de 18 en 23 m hoog. Het viaduct maakt deel uit van de spoorweglijn Antwerpen-Tongeren-Aken. Deze spoorweglijn wordt nu enkel nog gebruikt voor goederenvervoer.

Alvorens de natuur in te trekken, maken we nog een kleine omweg naar het Veltmanshuis.

Dit historisch pand was ooit kapittelhuis, later pastorie en nu is hier het Vlaams cultureel centrum van Voeren ondergebracht.

Onder de dakgoot zien we enkele nesten van huiszwaluwen. In het dorpje worden ook nog gierzwaluwen, groenling, huismus, turkse tortel en zanglijster waargenomen.

Als we net uit de dorpskom zijn gewandeld, slaan we een stijgende holle weg in en wat verder vinden we de Kwintenbron. Aan de bron zien we poreus kalkmateriaal dat zich afzet op de bodem maar ook op stenen. Deze afzetting wordt travertijn genaamd.

In de hagen langs beide kanten van de weg staan voornamelijk sleedoorn en meidoorn. Andere planten die we veelvuldig zien, zijn wilde kamperfoelie en bosandoorn. Hier en daar vinden we ook nog een wijngaardslak. Een doorkijkje in de haag geeft ons zicht op het beschermde landschap van de Martelberg. Onze gids Luk wijst ons de vele **graftern**. Ook vinden we hier veel maretakken, vooral op populier.

Eens we door de holle weg zijn gewandeld, komen we in een open landschap met weiden

GRAFTEN

Een merkwaardig landschapselement vormen de graften. Hun ontstaan gaat terug tot de tijd dat de landbouwer het bos, dat oorspronkelijk de helling bedekte, rooide. Waarschijnlijk liet hij de oude bosrand bestaan en gooide er stenen, wortelstronken en zo meer op een hoop. Daarop schoten opnieuw struiken op. Bij het ploegen - met het verloop van de helling mee, om erosie te vermijden en het werk van het trekdier te verlichten - werd deze strook dus

ook nooit bewerkt.

Gronddeeltjes die naar beneden spoelden, hoopten zich tegen deze strook op. Aan de bovenzijde van de akker daarentegen ontstond een steile wand doordat daar materiaal werd weggevoerd.

Daardoor verloor de helling tussen de oude en de nieuwe bosrand een deel van zijn steilheid.

Als nu ook het bos hogerop werd gerooid, herhaalde het proces zich. De oude bosranden - de huidige graften - bleven ook nadien

en een hoeve. Hier zien we buizerd, torenvalk, zwarte kraai, boerenzwaluw, huiszwaluw, huis-mus, witte kwikstaart en aan de bosrand ook nog boomkruiper en grote bonte specht.

Hier zien we ook een statige wintereik. Na een eind wandelen komen we aan een oud gerestaureerd huisje dat opgetrokken is in silex. Silex was hier destijds één van de typische bouwmaterialen. In de muren vinden we veel kleine ronde gaatjes. Dit is het werk van solitaire bijen. Boven het raam zien we de restanten van een honingraat afkomstig van wespen.

Hier trekken we het bos in en horen er goudhaantjes. Even verder komen we uit aan een wijngaard. Deze plaats is gekend voor fos-

sielen, vnl. haaietanden en bellemieten. In het passeren wordt tevergeefs gezocht. Nu dalen we verder af, tot we aan een spoorwegtunnel uitkomen. Deze spoorwegtunnel werd ook door de Duitse bezetter aangelegd tijdens de eerste wereldoorlog en maakt ook deel uit van dezelfde spoorweglijn als de viaduct in het dorp van Sint-Martens-Voeren. De tunnel is ruim twee kilometer lang en is hiermee de langste tunnel van het land. Aan de andere kant komt hij in Remersdaal terug boven de grond. Vlak bij de spoorweg vinden we para-pluutjesmos (een soort levermos).

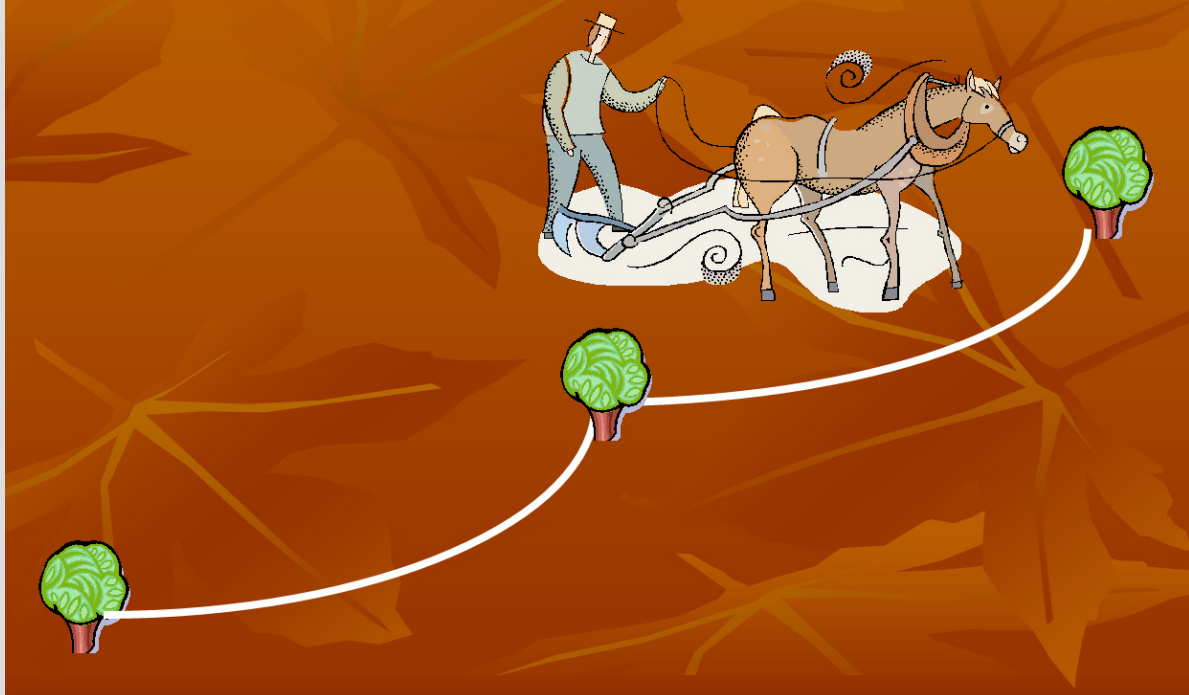
Vervolgens zetten we onze wandeling verder naar het gehucht Veurs. Onderweg zien we nog beekpunge en adderwortel. Eens in Veurs aangekomen stoppen we bij Jetteke

nog in het landschap herkenbaar omdat de boeren ze onbewerkt lieten. Ze verminderden de erosie op de hellingen en geven de stukken tussen de graften in een vlakker karakter. Ook nu de meeste akkers in weilanden zijn omgezet, ziet de landbouwer meestal van het rooien van de graften af omdat anders gemakkelijk grondverschuivingen optreden. Graften bieden allerlei dieren een ideale schuilplaats temidden van een gebied, waar ze voedsel kunnen zoeken. Vogels, kleine

zoogdieren en insecten vinden er een onderkomen. Het interessantste dier hierbij is wel de das. De Voerstreek is trouwens het enige gebied in heel Vlaanderen, waar onze grootste marterachtige nog van nature voorkomt. Tegenwoordig zoekt hij wel liever de bosranden en spoorwegbermen op. Klaarblijkelijk vindt hij de graften vaak niet veilig genoeg meer.

Uit "Voeren, landschap en natuur" van Rik Palmans

Graften of cultuurtaluds

om onze picknick te verorberen, maar eerst drinken we nog een “Voerens drupke”. Het is een typisch Voerens drankje op basis van sleedoornpruimen.

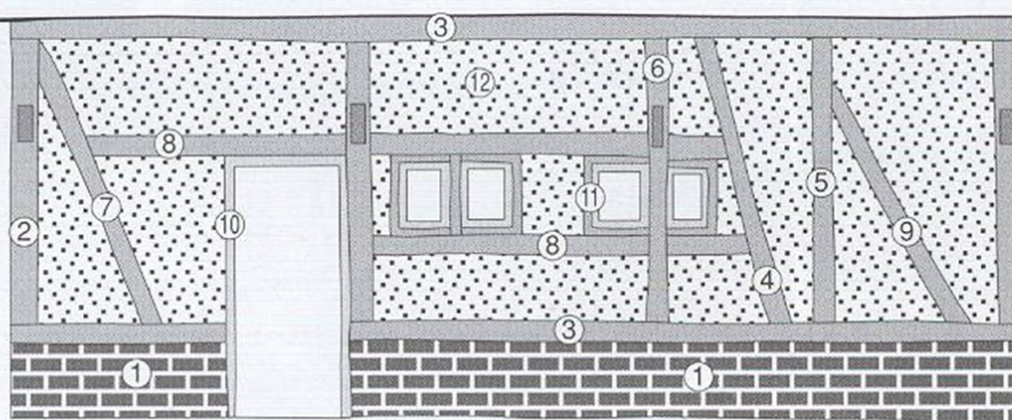
Na onze picknick lopen we nog even binnen in het winkeltje van Jetteke en zetten we onze weg verder. In Veurs komen we in een soort “mini Bokrijk” terecht met verschillende huisjes in **vakwerk**, waarvan de meeste gerestaureerd zijn. Vlakbij deze huisjes vinden we boomgaarden en meidoornhagen. Hier krijgen we nog een koppeltje kneus te zien. Vervolgens wandelen we verder doorheen holle wegen en enkele bossen. Op de akkers observeren we veldleeuwerik.

In de Vrouwenbossen vinden we naast ondergroei van adelaarsvaren, ook nog het dalkruid. Uiteindelijk zien we het kasteel de Commanderie, ooit een bolwerk van de Duitse orde. Deze ridderorde ontstond tijdens de kruisvaarten en stond in voor de bescherming en verzorging van de pelgrims naar het Heilig Land. Tot aan de Franse revolutie was het kasteel eigendom van de Duitse orde. Nu is er een forellenkwekerij ondergebracht.

Even verder lopen we doorheen een holle weg die de taalgrens volgt. Hier zien we een bosbeekjuffer en een zwartsprietdikkopje. Wat verder toont Ria ons een koninginpage.

VAKWERKBOUW alias STIJL- EN REGELWERK

1. - Sokkel, stoel, plint.	7. - Hoekstijlschoor.
2. - Hoekstijl.	8. - Regel.
3. - Wandplaat.	9. - Tussenstijlschoor.
4. - Wandplaatschoor.	10. - Deurkozijn.
5. - Tussenstijl.	11. - Bolkozijn.
6. - Ankerbalk.	12. - Vlechtwerk van twijgen, met leem bestreken

Aan de kant van de holle wegen zien we verschillende holen, mogelijk het werk van **dassen** of van een vos.

Onderweg nemen we nog even de tijd voor een terrasje waar we genieten van een streekbiertje. Daarna wandelen we verder naar het dorp van Sint-Martens-Voeren. Als we net onder de spoorwegviaduct door gewandeld zijn, flitst een boomvalk voorbij. Weldra zijn

we terug bij de wagens en keren we terug naar onze verblijfplaats in Noorbeek.

Nadat we allen terug wat opgefrist zijn gaan we lekker eten in "Het Boerenhof", waar we kunnen kiezen tussen forel en konijn. Daarna doen we nog maar eens een poging om dassen te gaan zoeken. Deze keer hebben we meer geluk: een aantal van ons hebben dassen kunnen observeren.

Marnix

Das (Meles meles)

Tijdens onze wandeling passeerden we meerdere dassenburchten. Bij enkele van onze deelnemers steeg het adrenalinegehalte behoorlijk bij de avondlijke waarneming van een das, hét kenmerkend dier van de Voerstreek.

De das is een zwaargebouwd middelgroot roofdier, behorend tot de familie der marterachtigen. Hij leeft in een hol, burcht genaamd, die vele generaties mee gaat.

Hij heeft een herkenbare vachttekening. De bovenzijde is grijs van kleur, de onderzijde en poten zijn zwart. De kop, haren op de oren en de staartpunt zijn wit. Er lopen twee brede evenwijdige strepen over beide zijden van de

kop, van de snuit via de ogen naar de oren en het achterhoofd.

De das is aangepast aan het leven in de gangen van de burcht. Hij heeft een wigvormig lichaam, met een vrij kleine kop en een lange snuit. Ook heeft hij korte, stevige poten en een korte staart. Zijn burcht wordt over het algemeen gegraven in struiken, heggen en houtwallen. De burcht heeft drie tot tien ingangen, die tien tot twintig meter van elkaar verwijderd liggen. Bij uitzondering kunnen de ingangen zelfs honderd meter van elkaar af liggen. Voor de ingangen liggen hopen aarde en oud nestmateriaal.

Dassen zijn omnivoren. Ze eten voornamelijk regenwormen en insectenlarven en plantaardig voedsel als vruchten, hazelnoten, knollen, bosbessen, frambozen, granen, klaver en gras. Tot hun dieet behoren naast wormen en plantaardig voedsel ook insecten (zoals kevers en hun larven, rupsen en de larven van langpootmuggen), slakken, amfibieën (kikkers) en kleine zoogdieren (konijnen, muizen, woelmuizen, mollen), op de grond broedende vogels en hun eieren, aas en zelfs egels, wespen en bijennesten.

Overdag blijven de dieren in hun burcht. In de zomermaanden zijn ze meestal actief voor zonsondergang, maar meestal blijven ze tot na zonsondergang in hun hol. In de wintermaanden, van november tot februari, komen ze minder vaak naar buiten. Dassen houden geen winterslaap, wel winterrust, hetgeen inhoudt dat ze minder actief zijn. In de herfst kunnen dassen tot wel tien uur van hun burcht wegblijven: die tijd hebben ze hard nodig om een wintervoorraad aan te leggen.

Maandag 28 mei 2007

Voormiddag

Het zou een regenachtige dag worden, maar dat lieten we niet aan ons hart komen. Met onze gids Rik Palmans zetten we koers richting Plombières. Onderweg werd er halt gehouden in Henri-Chapelle bij het American Military Cemetery and Memorial; indrukwekkend het overzicht van de lijst soldaten, gesneuveld tussen 6 juni 1944 en 8 mei 1945. Even verder kregen we een panorama van de meest zuidelijke regio van ons land. De streek bekend om zijn siroopfabrieken (Aubel) was eertijds de graanschuur van steden als Luik en omliggende, maar evolueerde naar een uitsluitend aan veeteelt gebonden landsdeel.

Eindelijk arriveerden we in Kelmis op weg naar La Calamine. We bevonden ons langs de Gulp, een zijrivier van de Geul. Het woord Geul is van Germaanse oorsprong en betekent 'smal', meestal ondiep water terwijl de naam van de zijrivier de Gulp er mee samen gaat. Gulp (Germaans Gulippa) betekent kleine Geul. Uiteindelijk stort de Geul zich in de Maas.

We ploeterden door een wei, terwijl de regen aanhoudend neerplensde. Toch wilden we niets missen van deze leerrijke wandeling door een mooi stukje België in de vallei van de Hohnbach in het stroomgebied van de Geul.

Om dit gebied enig in zijn soort beter te kunnen begrijpen, even wat Belgische economische geschiedenis. De welgekende compagnie "Vieille Montagne" is eigenaar van dit gebied met zinkmijnen en verwerkingsfabrieken. Maar reeds ten tijde

van de Romeinen was dit gebied bekend en in de middeleeuwen moet er al enige bedrijvigheid geweest zijn. Vieille Montagne kwam tot bloei nadat Luikenaar Jean-Jacques Dony in 1807 een procédé ontwikkelde voor het smelten van zink. De zinkmijnen bleven actief tot begin 1900.

Waarom de zinkflora hier floreert, kunnen we wel raden. Doordat het restmateriaal (slakken) niet werd verwijderd uit het mijnterrein (waarlangs de Geul stroomt), vindt er bij hoge regenafvoer, als het riviertje buiten zijn oevers treedt, erosie op van deze afvalhopen. (Ook langs het traject dat de spoorwagens met zinkerts namen, vindt erosie plaats). Hiermee begint de verspreiding van zink en andere mineralen en ontstaat er een speciaal plantengezelschap, uniek in België.

Typische zinkminnende planten (die zinkdeeltjes kunnen vasthouden) zijn: zinkboerenkers, vleugeltjesbloem, gele dovenetel, zinkblaas-silene, zinklepelblad, schapegras, zwarte rapunsel. Maar het bekendste plantje is het **zinkviooltje** (*viola calaminaria*). Het plantje is meerjarig en het heeft een opvallende gele kleur. Ieder jaar in de wintermaanden overstroomt de Geul en neemt slib met kleine zinkdeeltjes mee naar de omliggende weilanden. Op dit slib groeit en bloeit het zinkviooltje. Wonderbaar niet !

Doornat bereikten we ons vertrekpunt, maar het kon ons geen zier schelen. Na zo'n uitzonderlijke kennismaking gingen we tevreden op zoek naar onze picknickplaats.

Karel

Maandag 28 mei 2007

Namiddag

'Mmm, 6u zon ... was de weersvoorspelling voor vandaag. Regen in de voormiddag en het lijkt niet op te klaren. Gelukkig kunnen we 's middags binnen lunchen in Resto Café de la Terrasse, waar al 150 jaar de uitbating van vader op zoon gebeurt.

Na een soepje met bokes stappen we in Moresnet-Chapelle richting het 18de eeuws Mariabeeld. Tot 50 jaar geleden heerste een ware devotie in het dorp en was het een bedevaartsoord waar menige bussen toeristen naartoe kwamen.

Het omliggend park met de diverse staties van de bedevaart is fleurig aangelegd en we bekijken de laatste statie van de kruisweg waar ook een merel in de grot een nieuw nest heeft gemaakt.

Met de wagen rijden we naar de mijnsite van Plombières en krijgen we les in Industriële archeologie. Op diverse plaatsen zijn gedenktekens geplaatst in de vorm van resterende mijnwagentjes gevuld met uiteindes van mofelbuizen waar men vroeger in de mijn lood- en zinkerts mee verplaatste.

Over het gebied is de lokale mening verdeeld tussen industrieel braakgrond en uitzonderlijk natuurgebied. Uniek zijn de zinkplanten zoals

het zinkviooltje en het Engels gras Moritima. Verder zien we de kleine parelmoervlinder en de **waterspreeuw**. Deze laatste zoekt zijn voedsel zoals larven en insecten onder water. Bij onze verdere wandeling komen we aan een plaats aan het water waar we fioringras, gewoon struigras, damastbloem en pijpestrootje vinden. Op de open plaats zien we een mooie margrietensite, een poel met irissen en grote lisdodden, de echte koekoeksbloem en de gele monnikskap in bloei! We sluiten dit mooie weekend af op café met een welverdiend pintje!

Ria D.M.

Waterspreeuw

De waterspreeuw is een herkenbare vogel met een donkerbruin verenkleed en een opvallende witte borst. De vogel heeft korte vleugels en vliegt met snelle slagen, vaak laag over het water. Waterspreeuwen zitten regelmatig op een steen in het water.

Het voedsel van de waterspreeuw bestaat voornamelijk uit waterinsecten, die op de bodem van snelstromende riviertjes gevonden worden. Bij het zoeken naar voedsel duikt de vogel geheel onder water en loopt vervolgens over de bodem, waarbij de kop tegen de stroming ingehouden wordt. Hierdoor drukt de stroming de vogel tegen de bodem, een effect dat de vogel versterkt door de staart omhoog te houden. Voor het leven onder water heeft de waterspreeuw onder andere een beweegbare klep boven de neusgaten en een vlies

bij de ogen zodat opspattend water niet in het oog komt.

In Vlaanderen komen waterspreeuwen nauwelijks voor. In het zuiden van België is de kans iets groter een waterspreeuw aan te treffen. Toch komen de dieren voornamelijk voor in Frankrijk, Spanje, Midden- en Oost-Europa en Scandinavië.

Vogellijst

Genoteerd door Marnix Lefranc

1	knobbelzwaan	24	merel
2	wilde eend	25	zanglijster
3	aalscholver	26	grote lijster
4	blauwe reiger	27	spotvogel
5	buizerd	28	zwartkop
6	boomvalk	29	tuinfluiter
7	torenvalk	30	grasmus
8	houtduif	31	tjiftjaf
9	turkse tortel	32	goudhaantje
10	koekoek	33	pimpelmees
11	gierzwaluw	34	koolmees
12	groene specht	35	boomkruiper
13	grote bonte specht	36	vlaamse gaai
14	veldleeuwerik	37	ekster
15	boerenzwaluw	38	kauw
16	huiszwaluw	39	zwarte kraai
17	witte kwikstaart	40	spreeuw
18	grote gele kwikstaart	41	huismus
19	winterkoning	42	vink
20	heggenmus	43	groenling
21	roodborst	44	kneu
22	zwarte roodstaart	45	geelgors
23	roodborsttapuit	46	waterspreeuw

